STRENA CONSOLATORIA

ADVERSUS

MALIGNARUM TELA LINGUARUM

UTILISSIMA

Tam pietatis ſectatoribus, quàm Venerandæ Antiquitatis, Rectæque ac Sanæ Doctrinæ veris Defenſoribus, qui

Sub odioſo *Ianſeniſtæ*, *Baiani*, *Alti ſenſus*, *Novi*, aut *Erronei ſpiritus* &c. nomine, à Nonnullis hodie iniurioſiſsimè traducuntur.

Quoniam Veritatem facitis, Veritatem diligitis; Veritatiſque Diſcipuli effecti eſtis, Mundus vos odit, ſicut & me. Laurent. Iuſtinian. faſcic. Amor. cap. 11.

COLONIÆ,
Apud BALTH. AB EGMOND. & Socios, ANNO 1680.

Cum Approbatione.

VIrtuti semper obstrepit invidia, mater calumniæ: ut proindè verissimum sit illud Apostoli oraculum: *Omnes, qui piè volunt vivere in Christo, persecutionem patientur*: *Quæ persecutio*, ut *Leo* Papa perhibet, *non in eo tantùm computanda est, quod contrà christianam pietatem aut ferro, aut ignibus, aut quibuscumque supplicijs agitur, cùm persecutionum sævitiam suppleant & dissimilitudines morum, & contumaciæ inobedientium, & malignarum tela linguarum.* Scripsit de varijs piorum persecutionibus integrum libellum *Ioannes Lensæus* Doctor Theologus Lovaniensis annis abhinc plusquam centum, in quo peculiariter disserit per integrum caput de postremo illo persecutionis genere, quod Pontifex Leo mox relatus *malignarum linguarum telum* appellat. *Est hoc*, ait ille cap. 53. *Sapè numero viris bonis grave persecutionis genus, ut cùm innocentiam destruere atque expugnare non valeat inimicus, satis habeat ex cogitatione mendacij & falsorum, famæ maculas inspergere.* Scio de *Cornelio* Pontifice à Novatianis *quædam inhonesta & maligna jactabantur*. Quod mirandũ non esse Cyprianus monet, *cum hoc semper opus diaboli sit ut servos Dei mendacio laceret, & opinionibus falsis gloriosũ nomẽ infamet: Vt qui conscientiæ suæ luce clarescunt, alienis rumoribus sordidentur.* Divus quoque *Ambro-*

2. Tim. 3.

Epist. 92.

Epist. 52.

ſius cùm Imperator Arianus Baſilicam poſtularet, atque ille ſe conſtantiſſimè conatibus ejus opponeret, aſſerens *ad Imperatorem pertinere palatia, ad Sacerdotem Eccleſias*: tanquam rebellis & tyrannus ab impijs & ſceleſtis miniſtris paſſim traducebatur. Speciem enim ſibi rebellionis tenere videbantur, quod Imperatorem aſſererent jure ſuo uti, cujus in poteſtate ſint omnia: uſque adeò ut *Calligonus* quidam cubiculi Præpoſitus mandare illi auſus ſit: *Me vivo tu contemnis Valentinianum? caput tibi tollo*. Sed vir fortis, minimèque minis aut perſuaſione purpuratorum perturbatus, reſpondit: *Deus permittat tibi, ut impleas quod minaris: ego enim patiar quod Epiſcopi, tu facies quod ſpadonis*. Nec divus *Auguſtinus* cum de Chriſti Eccleſia egregiè meritus eſſet, cujus hoſtes Pelagianos ſolidiſsimæ doctrinæ inſtructus armis debellaverat, illæſam de ſuis laboribus exiſtimationem reportavit. Cui haud obſcuri quidam in Eccleſia homines, ſed quorum animis veſtigia damnati in *Pelagio* erroris inhæſerant, confictis blaſphemiarum prodigioſis mendacijs uſque adeo officere ſtuduerunt, ut ſuam ſe famam evertere nocendi cupiditate non viderent. Nam quia Dei Chriſtique Mediatoris gratiam hanc eſſe ſtatuebat, quâ Deus in nobis ut velimus, utque perficiamus potentiſsimè ſecretiſsimèque

Epiſt. 14. Iiàs 33.

tissimèque operatur, tanquam hâc prædicatione sublato libero arbitrio impudentissimis imperitissimisque vocibus *Manichaus* esse dicebatur. Quid divus *Hieronymus*? Nonnè abs sectatoribus *Origenis* tanquam ipse quoque damnata *Origenis* placita sequeretur fuit infamatus, & à *Pelagij* fautoribus tanquam adversus eum scripsisset invidiæ facibus inflammatus? Quid acerrimus catholicæ fidei propugnator *Athanasius*? Illenè potuit hæreticarum tela linguarum effugere? Nonnè is & violati per stuprum hospitij accusatus. Et hic confusis accusatoribus posteà tanquam magicis artibus deditus, varijs est Arianorum insidijs appetitus? divi *Fulgentij* nomen non dubitavit quidam hæreticus *Photiniani* erroris notâ lacessere. Divi *Bernardi* libros, suavi planèque mellitâ oratione fluentes, hæretica *Berengarij* cujusdam lingua momordit, tanquam divinum instrumentum inepto quodam commentandi nugandique genere polluisset; fecissetque ut imperiti graviter granditerque dicta putarent, quæ sic ubertim & quasi eloquenter effudisset. Sed & si quis Dei ministrorum in aliquo sit crimine deprehensus, quid aliud agere hæretici solent impudentissimis linguis, quàm ut hoc idem credatur de omnibus? *Cum* enim *de aliquibus, qui* Ecclesiæ præsunt, aut *Sanctum* alio-

Vide Hieron. Epist. 61 & 66.

 qui

Epist 137. qui *nomen profitentur*, *quidpiam criminis vel falsi sonuerit, vel veri patuerit, instant. Satagunt, ambiunt, ut id de omnibus credatur*, inquit Augustinus. Author est etiam Victor Uticensis in Africâ per Wandalos Arianos adeò calumnijs exagitatos fuisse Catholicos Sacerdotes, ut si fortè eorum aliquis cum Dei populum admoneret, *Pharaonem*, *Nabuchodonosor*, *Holofernem*, aut similem quempiam, ut fieri solet, nominâsset, mox illi obijceretur quod in personam Regis ea dixisset: *Hoc* enim *persecutionis genus*, inquit, *agebatur hîc apertè, alibi occultè, ut piorum nomen interiret*. Attamen gravior ea persecutio est, cum ab hæreticis pietas ipsa petulantibus cachinnis excipitur, hoc est, cum pium *Davidem antè Arcam subsilientem ridet irreligiosa Michol*; cum Sacra in eo vestis (*induebatur* enim *Ephod lineo*) scurrilitatis ac stultitiæ nomine contemnitur. Non tamen ob hoc pius Dei cultor desinit, quin potius in eo glorianter acquiescit, in quo vilescit sacrilegis, nec dubitat cum pio rege dicere: *Ludam, & vilior fiam plusquam factus sum, & ero humilis in oculis meis.* Fuerat grave nihilominus in pietatis officio profanâ linguâ derideri, ideoque prolem ex Davide nunquam *Michol*, jure & ipsa contempta, suscepit.

Lib. 1. de Persec. Wand.

2. Reg. 6.

Ibid.

Gravior etiam divinis hominibus persecutio

cutio est, cum cælestis doctrina profanis linguis contemnitur; cùm adversus divina testimonia, quæ studiosè proferunt, linguæ furiosæ armantur, cùm Dei verba per eos ministrata falsis commentis corrumpuntur, & quæ ad stabiliendam pertinent Catholicam veritatem, ad ædificandum rapiuntur errorem. Quod cum, cæterorum more hæreticorum, Donatistæ facerent, à Divo Augustino jure hoc audiunt: *Mitius ageretis trajiciendo ferrum per viscera Prophetarum, quàm quod linguâ interficere conamini verba Prophetarum: aut si non sunt ista Prophetarum persecutiones, quia non fiunt ferro, sed verbo, quæ fuit causa ut divinitùs diceretur: filij hominum dentes eorum arma & sagittæ, & lingua eorum gladius acutus?* & rursùm *Iudæi,* inquit, *persecuti sunt carnem ambulantis in terrâ, vos Evangelium sedentis in cælo: quod Evangelium mitius pertulit sævientium Regum flammas, quam vestras patitur linguas: nam illis incedentibus unitas mansit, vobis loquentibus manere non potuit. Qui verba Domini exusta cupiebant aboleri, non credebant posse lecta contemni: non ergò illi in Evangelio exercerent flammas suas, si eis contrà Evangelium permitteretis linguas vestras. In illa persecutione Evangelium Christi ab alijs sævientibus quærebatur, ab alijs metuentibus prodebatur, ab alijs sævientibus incendebatur, ab alijs diligentibus abscondebatur,*

Lib. 2. cont. Petil. cap. 14.

Ibid. Cap. 17.

abſcondebatur nullis contradicentibus oppugnabatur: ſceleratiores vobis perſecutionis partes tranſactâ gentium perſecutione, ſeruâſtis. Qui Chriſti nomen perſequebantur, Chriſto crediderunt: qui propter Chriſti nomen honorantur, Chriſto contradicunt. Tametſi autem fuerint tolerabiliores hâc in parte gentiles, nec ipſi tamen linguæ defuit gladius ad perſequendum. Namque inter ipſos olim *Chriſtiani ferebantur ſceleratiſsimi de Sacramento infanticidij, & pabulo indè, & poſt convivium inceſto, quod everſores luminum canes, lenones ſcilicet, tenebrarum libidinum impiarum inverecundiâ procurarent. Sed dicimur ſemper,* inquit Tertullianus: *nec vos quod tamdiu dicitur, eruere curatis. Natura famæ nota eſt omnibus, quæ nè tunc quidem cum aliquid veri affert, ſine mendacij vitio eſt; detrahens, adjiciens, demutans de veritate.* Quin & *Aſinarij* dicti ſunt Chriſtiani, tanquam Aſinum vel aſininum adorarent Deum. Hinc quidam Tertulliani tempore *picturam propoſuerunt cum ejuſmodi inſcriptione DEVS CHRISTIANORVM ONONYCHITIS. Is erat auribus aſininis, altero pede ungulatus, librum geſtans & togatus.* Solem quoque adorari ſpargebant à Chriſtianis propterea quod ſoliti eſſent ad Orientis regionem converſi adorare. Quid libros referam, quibus nomen Chriſtianum & diſciplinam quidam acerrimè ſunt inſectati?

In Apolog. cap. 7.

Ibid. cap. 7.

ctati? Hoc enim modo *Celsus*, *Porphirius*, *Iulianus*, rabidi adversùs Christum canes, quantum eniti potuêre, linguâ & dente nocuerunt: quorum priori *Origenes* octo libris, alteri *Methodius*, *Eusebius*, *Apollinaris* fortissimè restiterunt, uti & tertio *Nazianzenus* & *Cyrillus Alexandrinus*.

Jam & præter infidelitatem sola sæpenumero linguam vehementer acuit invidia, dum hæc in alijs magnæ virtutis nomen ferre non potest. Semper enim virtutem invidia sequitur, *feriuntque summos fulmina montes*. Neque id, si de hominibus dico, mirandum est: cum & Dominus noster Pharisæorum fuerit zelo crucifixus, & omnes Sancti æmulos habuerint: in Paradiso quoque serpens fuerit, *cujus invidiâ mors introierit in orbem terrarum*. Persecutionum igitur tempestates vel sola ciere potest invidia, multosque Sanctorum aut opere infesta læsit, aut linguâ vel à tergo vel coram vulneravit. *Osculabantur*, ait Hieronymus, *mihi manus quidam, & ore vipereo detrahebant: dolebant labijs, corde gaudebant; videbat Dominus, & subsannabat illos, & miserum me servum suum futuro cum eis judicio reservabat: alius incessum meum calumniabatur, & risum ille vultui detrahebat, hic in simplicitate aliud suspicabatur*. Et infrà, *Maleficum me quidam garriunt, titulum fidei servus agnosco: magum*

Horatius lib. 2. carm. ode 9.

Sap. 2.

Epist. 9

Ibid. inf

vocant, & Iudæi Dominum meum: seductor & Apostolus dictus est. Tentatio me non apprehendat nisi humana: quotam partem angustiarum perpessus sum, qui cruci milito? infamiam falsi criminis imputârunt, sed scio per bonam & malam famam pervenire ad regna cælorum. Nec fieri potest, inquit alio loco, *ut absque morsu hominum vitæ huius pericula quis pertranseat, malorumque solatium est bonos carpere, dum peccantium multitudine putant culpam minui peccatorum.* Ità & Divi Chrysostomi vitam æmulorum linguâ momordit: quodque virtutis fuit, ut solus cibum caperet, nec invitatus quoquam iret, nec alios ipse rogaret: id potius inhospitalitatis vitio tribuebant. Fuere & qui eius in reprehendis vitijs libertatem, maledicentiam esse dicerent: qui disciplinæ studium, odiosæ severitatis nomine traducerent: qui generosi & invicti animi constantiam, superbiæ crimine deformarent. Denique cùm eius agnoscerent in laboribus patientiam, in vigiliis assiduitatem, & abhorrentem ab omni libidine continentiam, harum conscientia virtutum, immitem esse illum insultatoremque fingebant. Quid etiam fuit Beato Martino perfectius in omni genere virtutis? Et tamen Episcopi non defuêre, qui, invidia stimulante, indignum episcopatu dicerent, suisque suffragiis electioni repugnarent.

Verùm hæc, atque huiusmodi, tametsi

permolesta

permolesta sæpè sint & gravia, facilè contempserit is, cui propositum est non placere hominibus. Neque enim frustrà scriptum est: *Deus confringet ossa eorum qui hominibus placent.* Quid enim languidius, quid tam sine stabilitate ac fortitudine, quod *ossa* significant, quàm homo, quem maleloquentium lingua debilitat, cùm sciat falsa esse quæ dicuntur? Cuius rei dolor nullo modo animæ viscera dilaniaret; si non amor laudis eius ossa confringeret? Cum proindè Paulam sanctissimam mulierem viperea invidorum lingua morderet, non debilitata aut coufracta fuit, sed hoc se evangelii verbo solata est, *Beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam*: & *secura sit conscientia*, inquit, *quod non propter peccata nostra patiamur*: *afflictioque in sæculo materia gaudiorum est*. Cumque aliàs susurro quispiam, quasi benevolus, nunciaret, videri eam nonnullis præ nimio virtutum fervore insanam, cerebrumque eius esse confovendum, hoc etiam aspernata respondit: *Theatrum facti sumus mundo, & Angelis, & hominibus: nos stulti propter Christum*: sed, *stultum Dei sapientius est hominibus*: *undè & Salvator loquitur ad Patrem*: *Tu scis insipientiam meam*. Et iterùm: *Tanquam prodigium factus sum multis*; *& tu adiutor fortis*: *quem & in evangelio*, *quasi mentis impotem*; *ligare propinqui cupiebant*.

Psal. 52.

Matth. 5. apud Hieron. Epist. 27.

Ibidem.

& adversarij sugillabant dicentes : Dæmonium habes, & Samaritanus es : &c, *in Beelsebub principe dæmoniorum eijcit dæmonia.* Sed Nos
2. Cor. 1. *audiamus Apostolum cohortantem: Hæc est gloria nostra, testimonium conscientiæ nostræ, quoniam in sanctitate & sinceritate, & in gratiâ Dei conversati sumus in hoc mundo.* Propter istiusmodi tamen virulentas obtrectationes querebatur ille, cuius in Psalmo vox est :
Psal. 37. *Qui retribuunt mala pro bonis detrahebant mihi quoniam sequebar bonitatem.* Ac nisi permultum hæc persecutio subindè pungeret, graviter feriret, non diceret Ecclesiastes : *Calumnia conturbat sapientem, & perdet robur*
Eccles. 7. *cordis illius.* Non enim vulgaris ea tentatio est, quia calumnia non solùm falsa componit, verum etiam quæ piè sunt gesta decolorat, quemadmodùm Beato Ioseph conti-
Psalm. 118 git. Proindè Propheta precatus est *Libera me à calumnijs hominum, ut custodiam mandata tua* : qui enim opprimitur calumniâ, non facilè potest mandata Dei custodire; tristitiæ quippe necesse est plerumque cedat, aut affligatur, vel metu calumniæ, vel dolore. Si non esset gravis linguæ persecutio, non illos malevolentissimos judæos impium hoc adversus Prophetam inijsse consilium legé-
Hierem. c. 12. remus : *Venite & cogitemus contrà Hieremiam cogitationes : non enim peribit lex à Sacerdote, neque consilium à sapiente, nec sermo à Propheta.*

pheta. Venite & percutiamus eum linguâ, & non attendamus ad universos sermones ejus. Sic Christum Dominum, sic eius Apostolos impij Iudæi lingua percusserunt, cùm eos divinæ legis hostes esse, defectionemque à Moyse moliri criminantur. Eumque Tobias qui mortis metum fortiter superaverat, qui orbatus etiam Dei permissu luminibus gratias egerat, lingua percussus uxoris, tanquam spem vanam officiis misericordiæ prosequeretur, tum demum *ingemuit, & cum lachrimis orare cæpit dicens: justus es Domine.* Tob. 3.

Verum tamen plus sæpe assentantium quàm vituperantium lingua persequitur: neque explicari oratione brevi potest, quàm multos in perniciem blandum hoc persecutionis genus rapuerit. Quis enim facilè suum repudiet laudatorem? Namque immodico sui amore plerique tenentur, ideoque sermonem ad voluptatem suam fictum atque compositum, laudum suarum esse testimonium arbitrantur; nec facilè quisquam assentatoribus patefacit aures suas, nisi qui sibi ipse priùs assentetur, seque maximè delectet. Quamvis autem blanda ista vanitas apud eos præcipuè valeat, qui eam ipsi allectent atque invitent, animadvertere tamen etiam graviores constantioresque debent, nè callida assentatione capiantur. Hoc ut gentilis Orator prudenter admonuit, ita

Vide Ciceron lib. de Amicit.

quantum

quantum huic malo ſubeſſet periculi pul-
Pſal. 69. chrè is noverat qui dixit : *Avertantur ſtatim erubeſcentes, qui dicunt mihi : Euge, euge.* A quibus impendentem perniciem deprecabatur
Pſal. 140. aliàs à ſe, cùm ſcriberet : *Oleum peccatoris non impinguet caput meum.* Non enim ignorabat quod ſcriptum eſt in Eccleſiaſte : *Melius eſt à ſapiente corripi, quàm ſtultorum*
Eccleſ. 7. *adulatione decipi.* Iſtorum oleo pinguefacta eſſe hæreticorum capita, *declarant ipſi*, inquit Auguſtinus, *cum dicunt : Ego ſum, ego ſum, & reſpondetur illis : Tu Domine. Accipiunt euge, euge, atque hoc cùm oblectati ac deliniti ſequuntur, cæci ipſi cæcorum duces ſiunt. Apertiſsimis vocibus Donato dicuntur iſta can-*
Pſalm. *tica : Euge euge, Dux bone, Dux præclare. Et*
9. *non dixit ille, Avertantur ſtatim & erubeſcant, qui dicunt mihi, Euge, euge, : nec eos corrigere voluit, ut Chriſto dicerent : Dux bone, Dux præclare. At verò Apoſtolus formidans euge hominum, ut verè laudaretur in Chriſto, noluit ſe*
Cor. 1. *laudari pro Chriſto : dicentiſque nonnullis, ego ſum Pauli, reſpondit in libertate Domini :* Numquid Paulus crucifixus eſt pro vobis aut in nomine Pauli Baptizati eſtis ?

Denique innumeros linguæ perſecutio perdidit, dum ſub imagine conſulendi, nocendi pernicies deliteſcit. Sic ſæpè neceſſarij operis aggreſsio, & in ſuſceptis bonis profectus progreſsioque relinquitur ; ideo-

que

que vir pius dum ſenſim ad juſtitiæ perfectionem & culmen enititur, aſcenſionesque ejuſmodi in corde ſuo meditatur, non iniquas modo linguas apertè improbantes ac vituperantes, verùm etiam ſubdole conſulentes extimeſcit; quemadmodum ſignificatum eſt in cantico graduum, in quo aſcenſurus precatur, *Domine libera animam meam à labijs iniquis, & à lingua doloſâ.* Et quo perſecutionis huius pernicies ſignificaretur, adjunctum eſt: *Quid detur tibi, aut quid apponatur tibi ad linguam doloſam.* Cujus profectò adverſus laqueos ſatis eſſe munita non poteſt innocentia, niſi Dominus adiutor & protector extiterit. Eam ob rem illi confitetur ſapiens Eccleſiaſticus, eumdemque collaudat: *Quia liberaſti,* inquit, *corpus meum à perditione, à laqueo linguæ iniquæ & à labijs operantium mendacium.* Porrò quod attinet ad detrahentium perſecutionem, ſive etiam laudantium, utilem admonitionem Sixtus Papa III. cùm & ipſe hoc genere perſecutionis fuiſſet appetitus, reliquiſſe videtur ad Epiſcopos Orientales ſcribens: *Nec mirum,* inquit, *ſi me perſequuntur æmuli mei cùm caput noſtrum, quod eſt Christus, olim æmuli Sanctæ Dei Eccleſiæ, ſervorumque ejus ſint perſecuti. Vndè & ipſa pro ſe Veritas dicit:* Si Patrem-familias Beelzebub vocaverunt, quantò magis domeſticos eius? *qui iterùm dicit:*

Pſal. 119.

Ibid.

Eccl. 5.

Epiſt. 3.

Matth. 10.

dicit : Si de hoc Mundo essetis, Mundus quod suum erat diligeret : sed quia de hoc Mundo non estis, propterea odit vos Mun-
Ioan, 15. dus. *Hac cùm & nos sciamus, & eadem ut alii norint prædicemus, nosque ea perfectè scire non dubitemus : propter insidiantium vituperationes aut accusationes, vel propter adulantium laudationes, nec ad dextram, nec ad sinistram declinare debemus, sed inter verba laudantium, sive vituperantium, ad mentem semper recurrendum est : & si in ea non invenitur bonum, quod de nobis dicitur, magnam id tristitiam generare debet : & rursus, si in ea non invenitur malum quod de nobis hominum sermone jactatur, in magnam debemus lætitiam prosilire. Quid enim si omnes laudent, & conscientia nos accuset ? Quid item si omnes quidem nos accusent, at nos conscientia liberos demonstret ? habemus Pau-*
2. Cor, 1. *lum dicentem* : Gloria nostra hæc est, testimonium conscientiæ nostræ. *Iob quoque*
Iob. cap. 16. *dixit* : Ecce in cælis testis meus. *Si ergò nobis est testis in cælo, testis in corde, sinamus stultos foris loqui quod volunt. Quid enim aliud detrahentes, quàm in terram insufflant, atque in oculos suos pulverem excitant, ut quò plus effluant detractionis, eo minus quidpiam videant veritatis.* Hæc piissimus ac Doctissimus Pontifex.

Non itaque à veritate tuendâ deterreantur zelosi eiusdem Defensores, & si hodie

die à Nonnullis sub odioso *Iansenistæ*, *Baiani*, *Alti sensus*, *Novi*, aut *Erronei spiritus* nomine iniuriosissimè traducantur; ipsos potius consolentur & confirment verba Christi apud Lucam dicentis: *Beati eritis cum vos oderint homines & cum separaverint vos, & exprobaverint, & ejecerint nomen vestrum tanquam malum propter filium hominis. Gaudete in illâ die, & exultate: Ecce enim merces vestra multa est in cælo. Secundum hæc enim faciebant Prophetis Patres eorum*: sive ut apud Matthæum legitur: *Sic enim persecuti sunt Prophetas, qui fuerunt ante vos.* Hoc ipsum aliquando futurum prædixisse videtur ex Ordine S. *Dominici* Ecclesiastes illuminantissimus *Ioannes Thaulerus* ante annos trecentos Sermone 2. in Dom. 3. post Trinit. ità scribens. *Confitentur verbis scilicet, absque integrâ sese ex animo corrigendi voluntate: & Corpus Dominicum accipiunt... Multò quidem præstaret eis, nunquam tremendum illud Sacramentum percipere. Iam si fortè accedat aliquis, & quantis in periculis degant, quamque horrendam periculosamque sint habituri mortem, eos præmoneat, irrident hominem, dicuntque*; Beggardorum *ista sunt verba*; *En, isti* NOVI *sunt* SPIRITUS. *Nec tantùm Iudæi vel Pagani Christianos irrident, quantùm isti pseudo-Christiani eiusmodi hominem. En, ajunt*, NOVUM *hic habemus*

Cap. 6

Cap.

mus

mus SPIRITUM; *Hic est unus ex* SUBLIMIBUS SPIRITIBUS. *Et hoc illis faciunt, quos eorum gravissima damna cruciant, quique eos indè ad viam Veritatis & Iustitiæ revocare nituntur.*

Imprimatur
ARN. EYBEN Lib. CENSOR.